

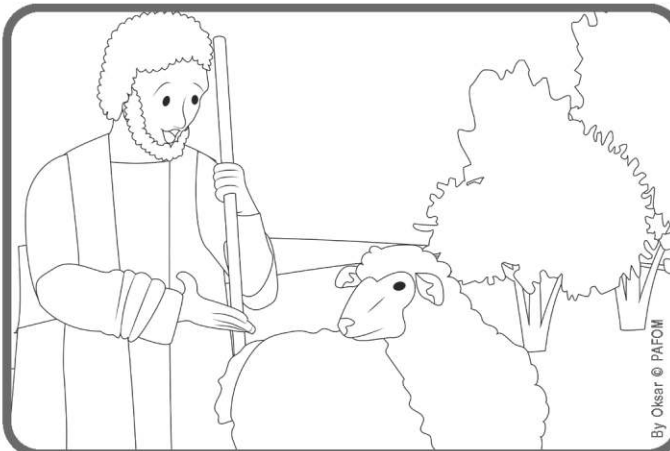
Ісус сам нам прощає і допомагає нам прощати

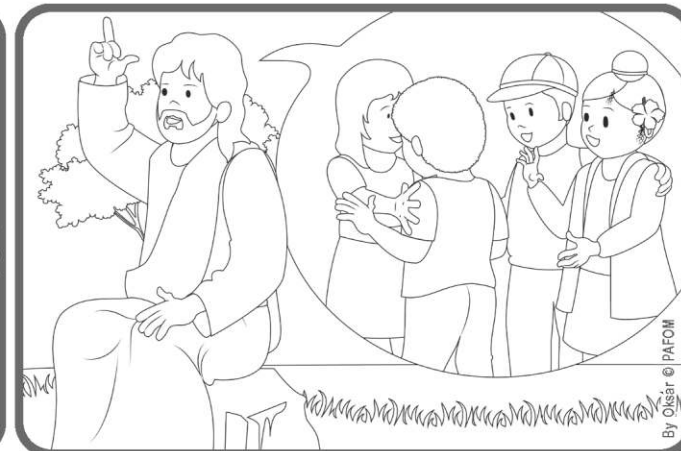
«Радійте зі мною, бо я знайшов овечку, що загубилася» (Лк. 15,6).
(Вересень 2025, з воскресної літургії 14 вересня, XXIV Звичайного часу)

Щодня пастух виганяв своїх сто овець на пасовище та з любов'ю доглядав за ними, стежачи, щоб жодна не заблукала. Однак, одного разу, коли вони поверталися додому, він помітив, що одна овечка зникла.

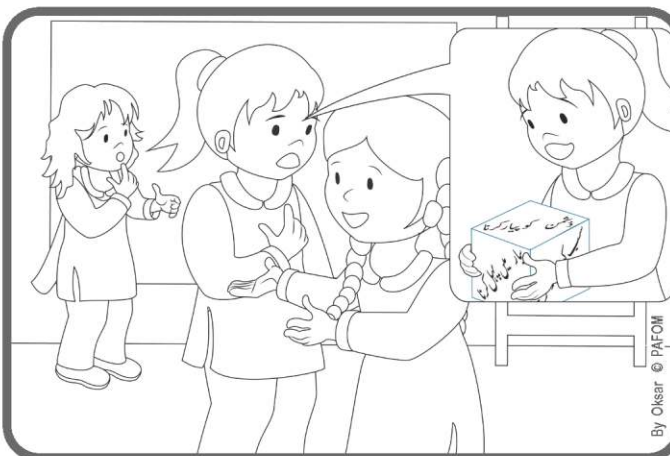
Дуже стурбований, він озирнувся навколо... але не побачив її! Що йому робити? Пастух не мав жодних сумнівів. Він залишив 99 овець пастися і пішов шукати загублену. Яка ж радість, коли він знайшов її та повернувся додому, щоб відсвяткувати!

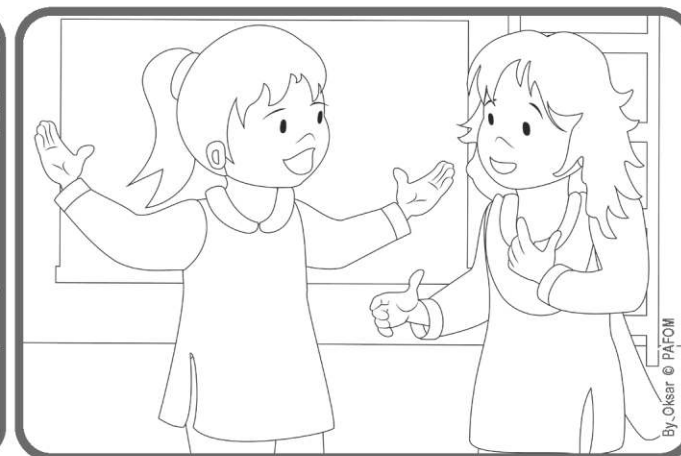
«Чи ви зрозуміли?» — запитав Ісус у своїх слухачів. Пояснивши, що на Небесах більше радість, коли той, хто вчинив погано, кається і навертається, щоб чинити добро, ніж від безлічі інших людей, які думають лише про себе і відмовляються починати все спочатку.

Я, Заїра з Пакистану. У моєму класі є багато подруг, але серед них є й такі, які не дуже добрі та ввічливі. Одного разу одна з них, вбігаючи, збила мене з ніг. Я вдарилася об стілець і забилася.

Я розсердилася на неї: вона стала «моїм ворогом» і я перестала з нею спілкуватися. Але одного разу вдома, коли я кинула кубик любові, я побачила слова: «Люби свого ворога». Я зрозуміла, що маю помиритися з нею... проте я дуже цього не хотіла!

У мене і так є багато друзів, навіщо дружити також із нею? Було важко, але наступного дня, коли я зайшла до класу, я підійшла не до групи своїх подруг, але саме до неї, яка в той час була сама... і я обійняла її!